

Áldozatvállalás

Szerettem az órákat... Igazából a börtön világában sokfajta értéked nem nagyon lehet, de a szűk lehetőségek között szerepelt, hogy lehetett karórád.

A 90-es évek vége felé hozzájutottam egy zafír kristályüveges Citizen-hez. Nagyon örültem és nagyra értékelttem új órámat.

Jött a karácsony, és sírva adtam hálát az Atyának, amiért elküldte értem is az Ő fiát, az Úr Jézus Krisztust. Imádság közben azt mondtam: „Uram, én olyan szegény vagyok, itt ülök a börtönben, mit tudnék én adni Neked? Hiszen az életem a Tied mindenestől.” Ekkor a szívemben egy erős gondolat jelent meg, amiről rögtön tudtam, nem az enyém, hanem Isten szól: „Add nekem az órádat!” – mondta. Első meglepetésemből felocsúdva, buzgón imádkoztam tovább, mint aki nem is hallja, miről van szó. De ez a felülről jövő kijelentés befészkelte magát, és szelíden szólott újra: „Add nekem az órád!” Azt is tudtam, kinek kell azt ajándékoznom.

Amikor engedtem neki, és azt mondtam: „Rendben Uram”, sőt: „örömmel Uram”, akkor olyan áldás és nyugalom öntött el, aminek értéke nem hasonlítható a világ legértékesebb órájához sem.

Egy borítékba tettem, ráírtam egy testvérem nevét. Nagy örömet okoztam vele.

Tudod, amikor Istennek adod az életed és ezt komolyan gondolod, akkor azt Isten is komolyan gondolja, még ha meg is próbálja az ember hitét. Később az ember rájön, az áldozatvállalás Isten áldásával van összekötve. Mégis gyakran megijedünk attól, amit az Isten kér.

Pál ezt mondja a római levélben: „*Kérlek azért titeket, testvéreim, az Isten irgalmasságára, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda magatokat élő, szent,*

Istennek tetsző áldozatul.” (Róma 12:1)

Az Úr Jézus már előbb áldozott. Ő Nagypénteken feláldozta magát a Golgotán a bűneinkért, hogy nekünk legyen örök életünk és bűneink bocsánatát nyerjenek vére által. Emellett az áldozat mellett eltörpül az embe-

ri áldozat. Isten mégis azt mondja az igaz istentiszteletről, hogy az ember adja oda egész életét, mert ezzel nem csak Istennek engedelmeskedik, hanem saját élete is úgy válik a legértékesebbé, ha Istennek áldozza azt.

Kedves Olvasóm! Letetted-e már az Úr Jézus Krisztus elé életedet, rábízva jelent és jövőt? Istennek adott életed, neki áldozott életed viszonzásra talál, mert Isten nem marad adósa senkinek. Ő kínál neked e földi életben békességet, megnyugvást, bűnbocsánatot, mennyei világában pedig az örök élet folytatását, aminek kezdete földi életed Isten kezébe helyezésekor kezdődik.

Hadd hívjalak most az Úr Jézus keresztségéhez, bűneid bocsánatának a helyére, hogy add oda neki, amit önmagad úgysem tudsz megtartani, hogy megnyerd azt, ami többé el nem vész. Isten áldása legyen rajtad!

Szeretettel:

Boros Lajos

„Akkor Krisztus vére, aki örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek, mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljunk az élő Istennek.” (Zsidók 9,14)

Októberi imaszándékunk:

Uram, a legnagyobb áldozatot Te hoztad meg értünk. Olyan áldozatot hoztál, amire ember nem képes, csakis Isten, az egyetlen Isten. Hálát adok Neked a kereszthalálért. Mert ezt az áldozatot értem is meghoztad, hogy én is élhessek. Ezért ma is, mint életem minden napján az egész életemet érteid ajánlom fel! Add, hogy minden gyarló, emberi áldozatomat a Te nevedben bátran és gondolkodás nélkül meg tudjam hozni embertársaimért, ez által pedig Teérted, Uram!

Ámen

Az élet, mint létérték és értéklét

Általánosan tekintve minden lehet érték. Hiszen még egy egyszerű, kopottas, műanyag kávésbögre is lehet számomra érték, ha fontos emlék fűződik hozzá. De mi számít értéknek általában? Például a lakás, az autó, egy jó állás, aztán az egészség, a hit, a tudás, a mérték, a békesség, de a szabadság, az igazságosság, a hűség és akár egy kapcsolat is. Hosszan sorolhatnám. Ezek azért értékek, mert nekünk fontosak. Annyira fontosak, hogy a megszerzésükre és a megtartásukra törekszünk, akár anyagi, akár eszmei értékekről van szó. Ám, ha azért érték valami, mert nekünk fontos, mert mi fontosnak tartjuk, akkor tőlünk függ, rajtunk múlik, hogy mekkora az értéke.

De persze sokszor nem csak rajtunk múlik. Már csak azért sem, mert születésünktől fogva másokkal élünk együtt, különböző közösségek tagjai vagyunk. És így önkéntelenül is – részben vagy egészen – átvesszük annak a közösségnek a gondolkodásmódját, értékszemléletét, amelyhez tartozunk, amelyben szocializálódunk, vagy amelyhez csak tartozni szeretnénk. Tehát a gondolkodásmód és az értékszemlélet összetartozik, mert az, hogy mit tartunk fontosnak, fontosabbnak, legfontosabbnak, az azon múlik, hogy hogyan gondolkodunk róla. Vagyis a fontossági sorrend, az értékrend is rajtunk múlik. Mivel mindannyiunknak más és másféle az érték-

szemlélete, értékrendje, így a miniket befogadó és befolyásoló közösségek is különfélék lehetnek, és ezek a közösségek nagyrészt abban különböznek egymástól, hogy mit tartanak fontosabbnak, mi számukra a legfőbb érték.

A legfőbb érték, a metaérték – a lét, maga az élet. Ezzel a megállapítással talán az emberek többsége egyetért. Ám sajnos az életben néha különféle érdekből, okból, nem mindig tartják metaértéknek a létet, az életet és (sőt!) feláldozhatónak gondolják azt (gyilkosság, háború).

Létünknek vannak szükséges alapértékei. Ezek a víz, a levegő, a termőföld, és a tűz is. Zsigerből természetesnek vesszük őket, mert úgy gondoljuk, hogy bőségükben vagyunk, ezért pazarlóan is használjuk őket folyamatosan. Talán éppen ezért nem tekintünk rájuk igazán értékként. Pedig hiányuk vagy szennyeződésük – melyet sokszor mi magunk okozunk – kinnal, szenvedéssel és halállal is jár. A tüzet már csak azért is veszem létértéknek, mert segített őseinknek túlélni a jegesebb időszakokat, illetve tudatosabb felhasználásával egyre jobb lett már a cro-magnoni élelmezésének a minősége is. Ennek eredményeként már kevesebb időt kellett fordítani a vadászatra, táplálkozásra, így több idő maradt a gondolkodásra, az élet egyéb síkjainak a kialakítására, azaz segített, hogy Homo sapiensek, „értelmes emberek” legyünk.

Bizonyos szempontból nevezhetjük még „szükséges létértéknek” az evés-ivást, a szexet és a társas érintkezést, mert ezeket sokan az élvezetek fő forrásainak tekintik. Az emberi természetből is adódóan az élvezet célja tulajdonképpen a túlélés, a szaporodás, más szóval a fennmaradás biztosítása. De fordítva is igaz; az életnek a célja az élvezet. A gyönyör utáni vágy nagyon mélyen gyökeredzik az agyunkban, és az evolú-

ció során a mindennapi viselkedésünket irányító tényezővé vált. Ilyenformán könnyen azonosíthatjuk a boldogságot az élvezettel, hiszen ha valamit élvezünk, akkor abban a pillanatban, azokban a percekben és órákban örömteli, elégedett és szeretetteljes érzések hatnak át bennünket. Az élvezetnek némileg szabályozó szerepe is van, mert segít rangsorolni az egymással ütköző ingereket, igényeket, hogy közülük a legkedvezőbbet válasszuk ki.

Viszont az élvezet mulékony jelenség, s aki ebben véli boldogságát megtalálni, annak a röpké kielégüléseket, a gyönyörforrásokat állandóan fokoznia kell, ami végül nem boldogsághoz, hanem egyfajta hedonista mókuserékhez, csömörhöz vezethet. Az ilyen látszatboldogságból hiányzik a tartós megelégedettség, a jó életbe vetett hit, de szembesülünk a valódi boldogság összetettségével is. Az evolúciós pszichológia is arra mutat rá, hogy az ember célja ne a lehető legtöbb élvezet legyen, hanem inkább mérsékeltlen ugyan, de rendszeresen és minőségi élvezetet éljünk át, mert ezáltal sokkal boldogabbak lehetünk. Tehát az igazi boldogsághoz bár jó adag élvezetre van szükség, ám közben a kellemetlenségeket is el kell kerülni, illetve felül kell tudni kerekedni rajtuk olyannyira, hogy valóban érezhető legyen: érdemes élni!

Az értéklét - értékes élet alapvető elemei azok, amelyek a leg hamarabb jutnak eszünkbe válaszként a következő kérdésekre: Mi az értelme az életnek? Miért érdemes élni? Család, partner, gyer-

mek, egészség. Ezek talán azért a legfontosabb értékek, mert a meta-értékhez, az élethez kapcsolódnak, és ha ezeken kívül minden mást el is veszítünk, az életünk akkor is teljes maradhat.

Ne felejtsük el azt sem, hogy a felsorolt legfontosabbnak tartott értékek a boldogságunk fő okozói, részei, azaz végső soron az életünk értelmét adják.

Természetesen hozzá szoktuk

szerencse, hogy emberi mivoltom – némi vagy fő – maradványaként még megmaradt a gondolati szabadságom. Manapság, az elmúlt 25 évben, már sűrűbben gyakorolgom a gondolkodást a nagybetűs életről. A „miért is érdemes élnem” kérdés már csak azért is merül fel bennem, és foglalkoztat folyamatosan növekvő súllyal, mert a szabadulásom lehetősége az idő múlásával egyre bizonytala-

gamnak kell elvégeznem. Be kell fogadnom mindazok segítségét, akik látnak még bennem némi értékcsírákat. Ámbár – racionálisan nézve – meg kell állapítanom, hogy a várható, esetleges szabadulásom esetén sem lesz sok esélyem elérni a metaértékeket, úgymint család, feleség, gyermek, egészség, vagy egyéb életértékeket: munka, autó, lakás, és mindezek megélését. Azért persze nem adom fel, nem akarom, hiszen az Úr is azt mondja az ismert műben: „Mondottam, ember: küzdj és bízva bízzál!”

De maradjunk a realitás talaján: a mindennapokat kell megélnem, azaz fejben és szívvel tudom csak túl- és átélni a börtönt. Aminek a szelleme nem csak a szabadságot tanította meg értékelni, hanem rá is kényszerített arra, hogy a legkisebb örömforrást is észleljem, és élvezzem ki a röpké boldogságpillanatokát. Fontos, hogy hálás legyek a momentumokért, mert elviselhetőbbek lesznek a napjaim általuk. Ám az igazi értékeim azok a személyek, akik élhetővé teszik az itteni éveim, az életem, mert hittel, pozitív energiával, életerővel töltenek fel: Zoli, a gyermekkori barátom, Tamás – barátként és mentorként is – az összes Mécses tag és azok a rabtársaim, akikkel közösségben érezhetem magam. És néhány ör is, akik nem csak egy számnak tartanak. Mindannyian értékessé teszik a léteimet, és így engem is. Bárcsak a tetteim is értékek lehetnének!

Pásztor József

számítani az értéklét - értékes élethez még a státuszszimbólumokat is, mert úgy véljük, hogy alappillérei az életszínvonalunknak, és annak növeléséhez szükségesek. A munka, a lakás, az autó lényegesek, ám csak másodlagosak, mert nem forrásai, hanem erősítői lehetnek a boldogságnak. Palotában is lehet magányosan élni, és kunyhóban is élhető vidám családi élet. A magas fizetés ellenére is érezhetjük rabságnak a munkát, és „zsebpénz” mellett is élvezhetjük a foglalkozásunkat.

Szabadként „csak” az egyszerű hétköznapijaimat éltem. Ezen időszakban is benne volt némileg az érték - értékes lét, de komolyabb életfilozofálást csak néha és röviden folytattam. Talán ennek is köszönhettem a bünt és a börtönléteimet. Ami kezdettől fogva megtanított értékként kezelni a szabadság minden válfaját. A falak általi fogságot, a vélemény szabadságot annak összes korlátával együtt, ám

nabb. Ráadásul – ha szembesítem magam az eddigi életkérdésemmel – eléggé árnyalt diagnózis rajzolódik ki, főleg, ha az érték - értékesség oldaláról vizsgálom az életemet. Hiszen az első harminc évem eredménylistája hiányos, mondhatni negatív; otthont nem teremtettem, gyermekem nem született, bűnöm által megszűnt a közösségem a családdal, a feleségemmel, kizárt lettem a társadalomból és saját értékrendemből is.

Bár a tetteim voltak szép, boldog időszakaim, nem nevezhetem értékes korszaknak az előéletemet. Lehet még lentebb? Vagy a mostani környezetem (a börtön) ellenére is van lehetőségem egy értékesebb életre? Talán. De ehhez függetlenem kell magam egyrészt a börtön speciális ingereitől, másrészt pedig tisztában kell lennem azzal is, hogy a körülményeim megváltozása még tíz-egynéhány évig nem túl valószínű. Így a valódi reintegrációs folyamatomat ma-

Lenhardt Mihály: Tomboló csönd

Csönd van.
Mélységes, irtóztató csönd.
A levegő teli villamossággal,
Az emberek arca mély borzadással.
Tudják...
Égzengés, pusztító vihar közeleg.
Gyülekeznek a sűrű, sötét fellegek.
A csönd hirtelen megtörik.
Recseg, ropog az eresztékein a világ.
A szakadék szélén tántorog.
Fortissimoig erősödő gyászzene harsog.
Mesterien megkomponált hangverseny:
Keselyűk ujjongó rikoltása,
Sakálók elnyújtott vonítása,
Varjak ütemes káromgása.
A karmester int, majd kopog.
Az elemek takarodót fújnak,
A hangszerek elhalkulnak.
Néhány nesz hallatszik:
A fűszálak halk suttogása,
A homokszemek lágy súrlódása,
A repedő jég óvatos rianása.
Vége.
Csönd van.
Békés, megnyugtató.
Az arcokon a ráncok kisimulnak,
Megkönnyebbült sóhajok szállnak.
Néhányan kételkednek.
Várnak...
Amikor részük lesz egy újabb borzadálynak.

Mennyei Gondviselés tükrében

Azt gondolom, úgy hiszem, hogy a földi élet egy szolgálat. Szolgálat az ég, szolgálat Isten felé. Mert azt a rengeteg jót és szépet, segítséget ehhez az úthoz, amit Isten ad nekünk, csak más emberekhez szóló cselekedetekkel hálálhatjuk, szolgálhatjuk meg. Hiszen nem tudunk repülőjegyet váltani és úgy utazni a Mennyei Atya elé, hogy megköszönjük neki kegyelmét. Hogy viszonyozzuk azt a rengeteg mindent, amivel segít minket. Itt a földön viszont megtalálhatjuk az utat ahhoz, hogy más emberek útját segítsük. Aldássá válhatunk az életükben.

Bizony ehhez magunk elé kell helyoznunk azt a személyt, az Ő érdekeit kell előtérbe helyoznunk a sajátjaink helyett. Erre csak az isteni fajta Szeretet képes. Csak ez a tiszta Szeretet-energia tud önzetlen formában működni ebben a világban.

Mert hiszem, hogy amikor elhagyjuk ezt az életet, és hazaköltözünk a Mennyei Atya Or-

szágába, nem azzal kell majd elszámolnunk, hogy milyen drága házban éltünk, vagy milyen márkás ruhákban jártunk, vagy milyen drága autót vetünk... Azzal kell majd elszámolnunk, hogy adtunk-e szálást egy vándornak, hogy adtunk-e egy öltözet ruhát a rászorulóknak, hogy vittünk-e, kísértünk-e valakit az útján.

Mert amikor a Szeretet megcselekszi a jót, soha nem nézi a maga hasznát. Csak arra gondol, mennyi mindent köszönhet Istennek, és mivel tud szolgálni másoknak. A legnagyobb áldozat szerintem az, amikor az ember teljesen el tudja engedni saját igényeit, háttérbe tudja szorítani azokat egy másik ember szolgálatában. Amikor megszűnik a maga dolgát üzni, és észreveszi a szükségét. Kezét nyújtja Lélektársainak. Mert ez az egyetlen feladatunk itt a földi létben; Isten Szeretetében működni.

Csillag Melinda

Ébredés

Egy pillanatra enyém volt a mindenség.
Nem úgy, mintha uralkodnék az egész világ felett.
De úgy, hogy művelem és őrizem; szolgált a szeretet.

Egy pillanatra enyém volt a végzet.
Nem úgy, mint teljhatalmú úr a sorsok felett.
De úgy, hogy mindenkit előre készítsek egy új életre.

Egy pillanatra enyém volt az érzet.
Nem úgy, mintha szavakkal csak elhitetnélek.
De úgy, hogy azonosultam, átéreztem a létet.

Egy pillanatra enyém volt az érdem.
Nem úgy, mintha elévülhetetlen érdem illet.
De úgy, hogy mástól kaptam, mert érdemem nincsen.

Egy pillanatra enyém volt az észlelet.
Nem úgy, mintha átlátnám a legnagyobb rejtélyeket.
De úgy, hogy megtanultam; a legkisebb mozgátja a részeket.

Egy pillanatra enyém volt az Isten.
Nem úgy, mintha birtokolnám vagy magam lennék.
De úgy, hogy bennem lakik a lelkiismeretben.

Egy életem át enyém volt az élet.
Nem úgy, mint egy matematikai véletlen eredménye.
De úgy, hogy meg nem érdemelt ajándékként életem.

Mert valaki átkarolta az egész világot,
hogy legyen az ember szívében béke,
mikor az értelmetlen tétlen.

Egy pillanat az egész élet, de csak az Isten szemében.
Mert a végtelent szánta nekünk úgy, mint aki odaadott mindent.

Kapczy

Ha a választ tudnám

Ha a
választ tudnám...
kérdézhetnél.
Nem tudom, hát...
kérdzek.
Nem suttognak,
üvöltenek
a szellőzködő
víg szelek.

Ablakomra
függönyt
húz a
mosolygós
szép remény,
tolvaj vérem,
verejtékem
hiába is
rejttem én.
Héja száll
a
szabad égen,
szilaj sztyeppén
bú pereg,
gyilkos
vének
s megint
lőnek
üszkösödő
énekek.
Kifekszem
a
csillagokhoz,
fejemen
a
Hold ragyog.
Óceánok
vize felett
szellőzködő
ablakok.

Ha a
választ tudnám...
kérdézhetnél.
Nem tudom, hát...
kérdzek.
Nem suttognék,
üvöltenék...
Nem magamért...
Értetek...

Karaffa Gyula

Befőttlét

Miért ez a szokatlan cím? Nagyon egyszerű az oka. Néhányszor, különböző időben, helyen és emberek előtt, azt a meglepő kijelentést tettem, hogy a halálom után szeretném ha elhamvasztanának, és a poraimat egy befőttesüvegben helyeznék el, már csak azért is, hogy jó kilátásom legyen. Szavaimra a reakciók általában mindig ugyanazok voltak: halvány mosoly, némi kuncogás és elkerekedő, csodálkozó szemek. Szerencsére még az enyhe lehülyezés is elmaradt, csak azt a kimondatlan miliőt éreztem, ami azt sugallta; „Józsi, hogy ha poénnak szántad a kijelentésedet, akkor még gyakorold egy kicsit, hátha egyszer sikerül is!” Igazából tényleg viccesnek és meghökkentőnek szántam, ám valójában belegondolva mégis csak egy jópofa lehetőség. Bár be kell látnom, hogy hirtelen csak ennyit hallva tényleg bizarr, kissé morbid a gondolat. De tegyük egy kicsit tágabb kontextusba és világítsuk át több oldalról is ezt a befőttlétet, hátha sikerül valami értelmes és komolyabb dolgot is kihoznom belőle.

Hogyan juthatott eszembe ez a bizonyos gondolat? A kezdő indítatás: Itt a börtönben minden hónapban levonnak egy bizonyos összeget, amelyet félretesznek szabadulási pénzként. Ezt a börtönzsargon koporsópénznek hívja, mert úgy gondoljuk, hogy a benti halálunk esetén ebből a pénzből intézik majd a temetésünket. Erre nekem, mint életfogytosnak elég nagy az esélyem. Amikor a fizetésünk vásárlási értéke kezdett egyre jobban csökkenni, akkor kezdtem emlegetni néhány rabtársamnak, hogy írnom kellene a pénzügynek: Tőlem ne vonjanak koporsópénzt, mivel életfogytos vagyok, és csak feltételeken szabadulhatok, így nem biztos, hogy elengednek, és lehet, hogy meg sem érem az esetleges szabadítást. Egyébként is, ha meghalok, akkor nekem nem

kell koporsó, elég egy befőttesüveg, és dobjanak a Tiszába, hogy legalább holtomban lássak egy kicsit világot.

Két korábbi emlékadalék, a szűkebb végelhelyezésről: Feleségem nagymamáját elhamvasztották, és zenei kíséret mellett vízsugárral szétszórták a hamvai egy részét, a másik részét egy kis urnába téve elhelyezték a nagypapa sírjába. Szép temetési szertartás volt, és meghatónak találtam, hogy a sok évi házasságuk után is együtt lehetnek. A nevelőapám papája pedig – aki katonatiszt volt – a hadgyakorlatok emlékeként kapott két tankmakett közé helyezte el a mama kis urnáját. Kamaszként nekem ez az elrendezés egy kicsit furának tűnt. Pedig ezzel a papa az életének a két értelmet adó, legfontosabb értékét helyezte az ágya melletti szekrény polcára. Így mindig láthatta a mamát, és ez az otthoni, folyamatos együttlét a szeretettünkkel igazán személyes és megható. A szeretteink emlékezete nem múlik el, viszont a temetői látogatások idővel igencsak ritkulanak. Ám nézzük a témát egy fura, mégis könnyen megérthető szempontból: Pár éve egy kezdő, fiatal őr az ellenőrzésemkor – látva a cigarettatartómat – fintorogva

kérdezte meg, hogy minek dohányzom? Elmondtam, hogy én bízom a börtön konzerváló erejében már vagy húsz éve, de még van tizenöt évem, így inkább fel is füstölöm magam, hiszen ez egy természetes tartósítási módszer, tudja, a jó kolbászt is megfüstölik. Azóta nem kifogásolja a dohányzásomat.

Néhány rabtársam szokott érdeklődni: „Hogy vagy?” A válaszom általában az, hogy elvagyok, mint a befőtt. Végül is a befőtt egyfajta tartósítási eljárás, csak engem nem a nagymama tett el, hanem a bírónő helyezett bele az üvegfalú kalitkába, igaz, én is kellettem hozzá... Tehát a tartósítás oldaláról tekintve a befőtt a nyerő. Finomabb, édesebb, mint egy konzervkaja, füstmérgezés sincs, ráadásul még ki is lehet látni.

Azért ez az üvegtárgy a tréfa mellett megérdemli a komoly vizsgáldást is, mert nem csak élettérnek, hanem életmódnak is megfelelő lehet. Ám előbb egy idézet, ami bizonyítja, hogy nem csak az én fejemben fordult meg a befőttesüveg és az élet ilyen kapcsolata. „Egy filozófiaprofesszor az előadását úgy kezdte, hogy fogott egy befőttesüveget, és feltöltötte kb. 5 cm-es átmérőjű kövekkel. Rákérdezett, hogy ugye, tele van az üveg? 'Igen' – jött a válasz. Ezután apró kavicsokat kezdett el beleszórni az üvegbe, majd megint megállapították, hogy tele van az üveg. Végül homokkal töltött ki minden rést. Ezután a professzor felhívta a hallgatók figyelmét, hogy a teli befőttesüveg az ő életük példázata. A kövek a fontos dolgok, ezek teszik teljessé az életüket: család, partner, gyermek, egészség. A kavicsok azok a dolgok, amik még számítanak: munka, autó, ház. A homok az összes többi apróság. Ha a köveken kívül minden mást elveszítesz, az életed akkor is teljes maradna.

Ha viszont a homokot töltöd be először, nem marad hely a kavicsoknak és a köveknek. Ez történik az életteddel is, ha nem állítod be a prioritásokat.” (Katolikus Kalendárium, 2003.)

Egy kis saját adalék a történethez: Tényleg igaz, hogy az életünk az és annyi, amit és amennyit beletöltünk az üvegbe. Pont ezért gondolom, hogy nem tölthetjük meg félig „homokkal”, azaz apróságokkal az életüvegünket, mert akkor a lényegét, a teljességet tekintve az félig üres lesz.

Ezért vélem azt, hogy a példázatbeli homokot nevezzük inkább hitnek. Mert a hit bármilyen formája igen fontos az életben. Erőt ad, és összeköti az élet lényeges elemeit. Azaz a hit, mint a homokszemek körbeágyazzák és biztonságban tartják a kavicsokat és a köveket, és így lesz valóban teljes az életünk. Ezért figyeljünk a betöltési sorrendre!

Szóval miért tartom élettérnek és egyben egyfajta életmódnak a befőtltétet? Ebben nem tudok nem elvonatkoztatni a pillanatnyi alaphelyzetemtől, a börtöntől. Azért sem, mert a börtön maga egy nagy, többretegű befőttesüveg. Benne a zárkák sora a kisebb befőttek, és azokba beszorítva a mi saját, személyes rabüvegfioláink.

A különböző szintű üvegtárolókban közös pont az átlátszó fal, de ezek átláthatósága és vastagsága különböző. Falakat általában valami ellen vagy valami kizárására építünk. A várfalak az ellenségtől való félelem miatt, a saját belső falaink a problémáink okozta félelem által épülnek. A börtönfalakat a bűn és a bűnösöknek a társadalomból való kizárása hozza létre. Viszont minden el- és kizárás egyben bezárás is. Mivel a falfelhúzás nem szünteti meg magát a problémát, a félelmet,

ezért csak látszatzmegoldás. A fal inkább összezár minket a gonddal, így fenntartja azt, és tartósítja a rossz helyzetet. Ez igaz egy rab és egy szabad ember viszonylatában is. Minél sötétebb és vastagabb egy fal, annál jobban magunkra maradunk a valós megoldás megtalálásában. Hiszen az akadályozott nyíltság, nyitottság csökkenti a kompromisszum lehetőségét, a segítségnyújtást. A civil életben is előfordul a saját befőt-életterünk és életmódunk, de legalább egy „börtönfallal” kevesebb van. Bár, ha tényként kezeljük, hogy üvegházhatás van a Földön, akkor lehet, hogy egy nagy-nagy befőtben van az egész világ? Igaz, ha megkapjuk az isteni, üdvöztető kegyelmet, akkor bármilyen befőtltétben vagyunk is, az csak „ideiglenes állapot” a végső Ígéret előtt.

Pásztor József

Macsinga Tamás: Egy homályos gondolat

Eret vágott rajtam a szerelem tüzes kénje
egy csapással kényszerített holtan térdre!
Kiért s miért jobb az a másik, ki nincs is?
Kósza pillanat, mi rothadás, s kincs is?!

Leplezni nem tudom dühöm s szerelmem,
hogy magamban kell szeretni édes szerettem!
Kinek adom oda, mit idáig őriztem?
Vagy csak kételyben éltem, homályos tévhitben?!

Álmomban láttalak, szép voltál s oly vidám.
Azt mondtad, „szeretlek”, s nekem nincs hibám.
Válaszként nyújtottam remegő két kezem,
s azt mondtad, „szeretlek addig, míg létezem!”

Ne légy kishitű, és válaszd a szerelmet,
hisz én vagyok az, ki szívből szerethet!
Gyógyítsd be sebeim, s legyen béke újra,
hisz a Jóisten vezetett erre az útra!

A fák koronái között a fény

Aki ismer, tudja, hogy egész életemben felfelé kapaszkodtam. Nem a sziklákon, nem a fákon – bár akkor épp egy szikomorfán kuporogtam – hanem a társadalmi ranglétrán. Adószedő voltam. Jöttem-mentem Jerikó utcáin, beszedtem, amit kellett – és azt is, amihez semmi jogom sem volt. Ez volt a bűnöm. A mocsár, amibe belesüllyedtem minden egyes nap. Gyűlölt senki voltam a saját népem körében. „Bűnös!” – suttogták a hátam mögött. És nem is tévedtek olyan nagyot.

De a pénz... az nem csak hatalom volt. Az volt a takaróm, a menedékem. A pénz volt a legfőbb függőségem, a kábítószerem, amire nyúltam, amikor a bűn mocskát éreztem a lelkemen, amikor éreztem a magányt, a megvetést. Egy újabb csalás, egy újabb megszerzett érme, egy újabb számjegy a főkönyvben. Az egy pillanatra elhallgattatta a szegény hangjait. Ez volt a sötét játszma, amiből nem tudtam kiszállni.

Kicsi ember voltam, apró termetű, akinek egész életében bizonyítania kellett, és a bűnös gyarapodás volt az egyetlen módja, hogy elviselhetővé tegyem a napokat.

Valahol mélyen, a vastag pénztárcám és az aranyba mártott ujja-

im alatt, egy éhes lyuk tátongott. Egy üresség, amit sem pénz, sem semmilyen ház nem tudott betölteni. Csak növelte a büntudatomat, ami csak mélyebbre húzott a függőségbe. Mintha egy láthatatlan cellában éltem volna, aminek a rácsait a saját tetteim kovácsolták. A rácsokon kívül szabadon sétálhattak az emberek, beszélgettek, nevettek, de én, bár látszólag szabad voltam, fogoly maradtam a saját önző vágyaim és a bűn következményeinek falai között.

Hallottam Jézusról. Jerikóban mindenki róla beszélt. A csodái, a tanításai, ahogy a bűnösökkel és a kiteszítottakkal eszik. Először csak legyintettem. Egy újabb csodatevő, egy újabb messiás-jelölt. Láttam már eleget belőlük. De valami mégis megkapott. Talán a szavak, amiket a tanítványai elbeszéltek. Arról, hogy a mennyek országa nem a gazdagoké, hanem a szegényeké, a tiszta szívűeké. Én nem voltam szegény, de a szívem... az már régen nem volt tiszta, tele volt azzal a sárral, amit magamra szedtem.

Aztán érkezett az a nap. A hír futótűzként terjedt: Jézus Jerikóba jön! Az utcák zsúfolásig megteltek. Mindenki látni akarta. Én is. Nem tudom, miért. Kíváncsiság? Valami elrejtett remény a szabadságra ebből a belső fogságból? De a tömeg... magasabbak voltak, mint én. Allhattam lábujjhegyen, ugrálhattam, semmit nem láttam. Aztán megakadt a szemem egy magas fán. Nem messze onnan, ahová a tömeg hömpölygött.

Gondolkodás nélkül felmáshoztam rá. Nem érdekelt, hogy mekkora neveltség tárgya leszek. Egy gazdag, de megvetett adószedő, felmászva egy fára, mint egy gyerek. Nevelsenek csak! Legalább láthatom Őt. A fák koronái között lapultam, onnan figyeltem. A tömeg morajlott, egyre hangosabb lett. Aztán megjelent.

Nem volt fenséges köntösben, nem volt körülveve pompával.

Egyszerűen jött. Békésen. A szeméi... azok voltak, amik azonnal megragadtak. Mélyek és tiszták, de mégsem ítélezők. Éreztem rajtuk valami... szánalmat? Nem, nem szánalmat. Inkább megértést. Mintha látta volna a fám, a pénzem, a mosolyom mögött megbúvó bűnt és a láncokat, amikhez fogva tartott a függőségem. (Megfontolandó: Amik a függőségeimhez kötöttek.)

Aztán megállt. Pontosan a fa alatt, amin én voltam. A szívem a torkomban dobogott. Túl látható voltam? Le kellene jönnöm? Ezer gondolat futott át az agyamon. Majd felemelte a tekintetét. A pillantása áthatolt a leveleken, a gallyakon, és egyenesen az én rejtőzködő, bűnnel és függőséggel terhelt lelkemig ért.

„Zákeus, siess, jöjj le!” – hallottam a hangját, ami egyszerre volt lágy és erőteljes duzzadó. – „Ma a te házában kell megszállnom.”

A szó, a név, a kérdés... Szédültem. Honnan tudta a nevemet? Miért pont engem választott? A tömeg morajlása hirtelen hangosabbnak tűnt. Hallottam a suttogásokat: „Bűnöshöz megy be! Egy bűnös emberhez!” Igazuk volt. Én voltam az. De Ő mégis eljött hozzám.

Minden porcikám remegett, ahogy lemásztam a fáról. Éreztem a tömeg megvetését, a rám lövellő(?) tekinteteket. De csak Őt láttam. Ott állt előttem, a szeme meleg és hívogató volt. Valami meg-

tört bennem. A falak, amiket olyan gondosan építettem magam köré, a hazugságok, a csalások, a függőség bálványai elkezdtek leomlani.

Elvittem a házamba. Nem volt nagy lakoma, egyszerű étel volt, de az asztal körül csend honolt. A szavai nem voltak ítélezők, nem voltak elítélők. Arról beszélt, hogy az Isten szeretete mindenkire szól, hogy nem a bűneim határoznak meg engem, hanem az Ő kegyelme. Azt mondta, azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett. És én... én elveszett voltam, a bűneim és függőségeim rabságában.

Aznap este, ahogy hallgattam, valami megmozdult bennem. Az a régóta tátongó üresség hirtelen nem üresnek, hanem megtölthetőnek tűnt. A szívem kitágult. Rájöttem, hogy az, ami egész életemben hajtott – a bűnös haszonszerzés, a kényszeres gyűjtögetés, a magányos vigasztalás –, nem adhatta meg azt, amire valójában vágytam. A szabadságot. A megbocsátást. A kegyelmet.

Miközben beszélt, úgy éreztem, mintha a kezében tartaná annak a láthatatlan cellának a kulcsát, amiben éltem. Nem zörgött, nem fém-ből volt, egyszerűen csak ott volt, a tekintetében, a szavaiban. És ezzel a kulccsal, egyetlen pillantással és egyetlen mondattal, kinyitotta előttem a kaput. Az addig oly rideg és áthatolhatatlan falak mintha semmivé foszlottak volna.

„Íme, Uram, vagyonom felét a szegényeknek adom” – mondtam hirtelen, a saját szavam is meglepett. – „És ha valakitől valamit kicsaltam, négyszeresen adom vissza.”

Nem kényszerített rá senki. Nem fenyegetett senki. Ez a mondat belülről fakadt, egy új, tiszta forrásból. Valami újat éreztem, valami könnyedet. A bűn súlya, a függőség láncai, amiket egész életemben cipeltem, mintha egyszerre leestek volna rólam. Szabad voltam.

Jézus rám nézett, és a tekintete átsugárzott rajtam. „Ma üdvösség lett ennek a háznak” – mondta. –

„Hiszen ő is Ábrahám fia. Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse az elveszettet.”

„Megmentse az elveszettet...” ez voltam én. Egy elveszett adószedő, a bűn és a függőség rabja, aki egy fa tetején kereste a fényt, és megtalálta azt, amit sosem gondolt volna: a kegyelmet és a szabadságot. Nem a tetteimért kaptam, nem a vagyonért cserébe. Egyszerűen kaptam. Ingyen. Csak azért, mert Jézus meglátott engem, Zákeust, a bűnöst, a magányost, és szeretett.

Aznap nemcsak a házamba jött el. Aznap a szívembe is belépett. És attól a naptól fogva, bár a nevem még mindig Zákeus volt, és az utcán talán még suttoztak rólam, én már nem voltam elveszett. Megtaláltak. Megmentettek. A fák koronái között, azon a napon, egy új élet kezdődött el számomra. Egy élet, amit a kegyelem és a szabadság írt újra.

Kiss Sándor (Zákeus)

Azt a mindenit!

Az egyik legkedvesebb szentem és példaképem Maximilian Kolbe, lengyel pap. A náci haláltáborok egyik borzasztó ötlete volt, hogy a fogvatartottakat sorba állították, és minden tizediket éhhalálra ítélték. Kolbe atya pedig jelentkezett, hogy az egyik családos férfi helyett inkább ő mehessen a halálba. A kínhalálra ítélt csoportban végig tartotta a lelket, imádkozott és énekelt velük. Na ő aztán megvalósította Jézus gondolatát: „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.” (János evangélium 15:13)

Azért ez nem semmi! S jó, ha tudjuk, hogy Szent Kolbe atya a börtönben lévő védőszentje!

Aztán hallottam a fogolykiváltó rendről is, amelyet 1218-ban alapítottak és ma is létezik. A szokásos hármass szerzetesi fogadalom – szegénység, tisztaság, engedel-

messég – mellett azt is megígérték, hogy ha keresztény rab kerül valahol fogságba, akkor vagy pénzt gyűjtenek a kiváltására, vagy felajánlják önmagukat helyette. Az évszázadok során több

százezer embert mentettek így ki a rabságból. Manapság emberjogi kérdésekkel foglalkoznak.

Az 1670-es években a Habsburg hatalom számos protestáns lelkészt ítélt gályarabságra, köztük jó néhány idős, beteg embert. Akkor is akadtak olyanok, akik a – valami miatt legyengült – lelkészek helyett önként vállalták a gályarabságot.

Megdöbbenő az a szeretet és hitbeli elkötelezettség, ami ezeket az embereket jellemezte! Mi ehhez képest az, hogy havi pár levéllel kinyúlunk bebörtönzött testvéreink felé? Vagy fogolyként megnyílunk és bentről tartjuk a lelket egy kinti társunkban? Jó lesz, ha összekapjuk magunkat a fenti hősies életajándékozások láttán!

Szeretettel:

Gesztenye

Áldozat, avagy a szív üzenete...

Tudjuk, hogy a legnagyobb áldozatot Isten hozta értünk, amikor feláldozta egyszülött Fiát.

“Aki saját Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért áldozatul adta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” Róma 8:32

Egy szeretett hozzátartozó elvesztése mindig nagy fájdalommal jár, a nélküle való élet pedig nagy kihívást jelenthet azok számára, akik átéltek már ilyet. Mint ha az érzelmeink viharos tengerén hajóznánk és az idő múlásától várnánk a megoldást arra, hogy végre lecsendesedjen a vihar körülöttünk, háborgó lelkünk megnyugodjon, és horgonyt vethessünk a parton. Ám a szereteteinkkel átélt emlékek felidézése, a múlt átélése újra meg újra előhossa a közös élményeket, az együtt töltött percek, és ilyenkor ismét megtelik a szívünk fájdalommal.

Mindenki életében vannak olyan pillanatok, amikor megálunk, és visszatekintünk a megtett útra. Voltak és vannak is olyan emberek az életünkben, akik áldozatokat hoztak és hoznak értünk.

Számomra az édesanyám volt az, aki hosszan tartó betegségem ideje alatt ápolt, gondozott, szóval áldozatot hozott értem. Ezért különösen szoros kapcsolat alakult ki közöttünk. A hite erősített meg a gyógyulásomban is. Ő volt az egyedüli támaszom, aki mindvégig kitartott mellettem. A betegség börtönbe zárt világában éltem, vagy inkább csak tengettem az életem. Miután az Úr segítségével csodálatosan felépültem, soha nem felejtettem el édesanyám áldozatvállalását. Ezért is volt különösen mély az iránta érzett szeretet és tisztelet, amely még inkább azt erősítette bennem, hogy feldolgozhatatlan a veszteség, ami ért és elviselhetetlen az úr, amit maga után hagyott. Ám Isten nem engedte, hogy a gyász áldozatává váljak. Halála után néhány héttel lehetőséget kaptam, hogy kiutazzak Németországba, mint házi

gondozó. Vajon ebben az állapotban hogyan tudok bárkit is gondozni, mikor én is úgy érzem, hogy gondozásra szorulok? Tényleg megfelelő az időzítés? Ilyen és ehhez hasonló kérdések cikáztak a gondolataimban válasza várva. A lehetőség előttem állt: itthon maradok, és pátyolgatom sebzett lelkemet, vagy beköltözök egy másik országban élő idegen család otthonába. Bevallom, akkor éppen egyik lehetőséghez sem volt nagy kedvem, és ezért nagyon nehéz volt a döntés. Viszont éreztem, hogy az Úr egy lehetőséget kíván adni számomra és felkészíteni arra az életre, amit a szerettem nélkül kell majd tovább élnem.

Ennek ellenére mégis áldozatot

kellett hoznom, és elhagynom a hazámat, az otthonomat. Legszívesebben maradtam volna az emlékeimmal, de tudtam, hogy ha elmegyek, Isten elkísér Berlinbe is. Végül ez erősített meg abban, hogy az utazást választottam. Az Úrtól kapott gondviselésért nem győzők eléggé hálát adni.

Mint kiderült, egy orvos családjába kerültem, ahol legalább annyi segítséget kaptam, amennyit én adtam. Én fizikailag dolgoztam, ők pedig lelkileg erősítettek engem.

Két hónap múlva, amikor hazajöttem, úgy tudtam belépni a szülői házba, hogy a gyász érzelmi vihara lecsendesült bennem és hála volt a szívemben azokért az

évekért, amelyeket együtt tölthettem édesanyámmal.

Tudom, hogy távol kerültünk egymástól, ám mégis, egyre inkább közelebb vagyunk egymáshoz, mert a napok múlásával közeledik az idő, amikor majd találkozhatunk Isten országában.

„Én megyek el hozzá, de ő nem jön vissza hozzám.”

2 Sámuel 12:23

A Bibliában olvashatunk egy csodálatos asszonyról, Annáról, Sámuel édesanyjáról, aki szintén áldozatot adott az Úrnak.

“Fogadalmat tett, és így szólt: Seregek Ura, ha tekintetbe veszed szolgálód nyomorúságát, és megemlékezel rólam, ha nem feledkezel meg szolgálódról, hanem megajándékozol egy fiúval, akkor az Úrnak szentelem, olló ne érje fejét.” 1 Sámuel 1:11

Ebben a részben Anna áldozatát olvashatjuk.

Anna annyira vágyott a gyermekáldásra, és tudjuk, a kor szégyene is nyomasztotta meddősége miatt. Ezért képes volt feláldozni a még meg sem született gyermekét.

Üzenet lehet számunkra, hogy ne féljünk odaadni Istennek azokat a dolgokat sem, amelyekre annyira vágyunk és annyit várjuk érte. Annáról megemlékezett az Úr és Anna is betartotta fogadalmát, áldozata meghozta gyümölcsét, a fiú Isten hű szolgájává vált. Merjünk mi is Istennek „áldozatot” adni, lehet ez egy segítségnyújtás egy olyan ember felé, akinek szüksége van rá, vagy bármi olyan dolog, amire az Úr indítja a szívünket.

Váljunk Isten hű szolgájává, és megtapasztalhatjuk áldásait az életünk minden területén.

Lehet, hogy megvan mindennünk, mert Istentől megkaptuk, ám semmink sincs, ami ne az Istené lenne!

Sok szeretettel:

Éva

Másképp

Nyitóforrású hip-hop; ripsz-ropsz, flik-flak.
Tempoális ihlet tik-tak; sekk-sakk.

Vitorlát bont most a szívem vágya.
Elvágódodom innen egy új világba.
Távolítnám magam e torz világtól.
Bölcsességem megjött, és már máshogy látom.

- A dolgok mindenlétét és a valóságot.
- Inkább nem építenek egy idegen álmot.
- Csak a jó oldalra állnék én bárhol.
- Szemlélődve figyelném az univerzumot.
- S az időt, a teret, a helyet.
- Kijelölte sors a vesztes létemet.
- Szupervalómnak itt a hipertérben.
- Elszabadult hajóágyú az elmémbe.
- Talajmenti fagy agyam, végveszélyben.
- Leképezik érzelmeim éteri tettben.
- Érdem szerint kaptam szerepem, láttelep.
- A korról, melyben élünk és félünk emberek.
- Ne legyen a jövőnk sötét, vak telünk.
- Csak a remény úzi el félelmünk.
- Rakjuk le alapját egy új horizontnak.
- Elvtelen a „do ut des”, élj és élni hagyj!

Vitorlát bont most a szívem vágya.
Elvágódodom innen egy új világba.
Távolítnám magam e torz világtól.
Bölcsességem megjött, és már máshogy látom.

Kapczy

Íme hirdetek néktek szabadulást!

A sűrű tömeg hullámozott körülötte. Nyomakodtak, lökdösődtek, mindenki a Mestert akarta látni, legalább egy pillanatra. És a nő csak állt ott, szinte láthatatlanul, egy árnyék a sokaságban, tizenkét év szenvedéseinek terhe alatt görnyedve. A vérfolyás, ez a könyörtelen, szégyenletes betegség felémésztette mindenét; a vagyonát, a hitét, a reményét. Az orvosok tehetetlenül álltak előtte, a pénze elfogyott, a fájdalom viszont megmaradt. Hűségesebb társként, mint bármely barát. A testét gyötrő, állandó folyás nemcsak fizikailag merítette ki, de a társadalom perifériájára is sodorta őt. Tisztátalan volt. Senki sem érinthette meg, ő

sem érinthetett senkit. Kirekesztett, magányos lélek, akinek a nevére már rég elmosódott az emberek emlékezetében. Csak a betegsége

maradt, ami az identitásává vált. Mennyi éjszaka, mennyi hajnal hasadása talált rá betegen, tehetetlenül, könnyekkel borítva. Mennyi alkalommal kérdezte meg az Urat, miért, meddig még? De kérdésére csak a mélységes csend felelt. A fájdalom a lelkét is marta, a reménytelenség fullánkjai egyre mélyebbre hatoltak. Kétségbeesés fogta el, hogy vajon valaha véget ér-e ez a kín, lesz-e még egyszer értelme az életének? Vajon észreveszi-e őt valaki ebben a hatalmas világban?

Aztán hallotta a híreket. Egy Jézus nevű férfi járja Galileát, csodákat tesz, betegeket gyógyít, halottakat támaszt fel. A hírek szét-

futottak, mint tűz a száraz fűben, és mindenhol reményt ébresztettek. Először csak suttogások voltak, aztán egyre erősebb, egyre meggyőzőbb hangok. Gyógyít? A szeretet törvényét hirdeti? Ez az ember talán más. Talán ő az, aki nem a farizeusok álszent szabályait követi, hanem a szívét. Ettől a gondolattól megmoccant benne valami. Egy apró szikra gyúlt lelkének hamuja alatt. Egy utolsó reménysugár, ami áttörte a kétség vastag falát. Elhatározta: látnia kell. Látnia kell Őt! Hosszú napokon át gondolkodott, míg végül elhatározásra jutott. Nem adja fel! Nem adja fel addig, amíg van egy apró esély is. Ez erőt öntött belé. Nem számít, hogy a teste gyenge, nem számít, hogy a társadalom kítaszította, nem számít, hogy minden orvos lemondott róla. A lelke még él, és ebben a lélekben most új hit sarjadt. Óráig tartott az út, a gyengülő test alig akart engedelmessé válni, de a lelkében égő remény egyre csak hajtotta előre.

Amikor végre megpillantotta a Mestert, a szíve a torkában dobogott. Tömeg vette körül, nem volt esélye, hogy megszólítsa, hogy magára vonja a figyelmét. De visszhangoztak benne a szavak; elég, ha csak a ruháját érinti! Elég annyi! Csak egyetlen érintés a hit erejével, és a csoda megtörténhet. Ez a gondolat tartotta benne a lelket, ez volt a cél, amiért minden fájdalmat elviselt, amiért minden akadályt legyőzött. Hitte, hogy ez az érintés nemcsak a testét, hanem a lelkét is meggyógyítja.

A tömeg lökdösődött, és ő min-

den erejét összeszedve igyekezett előre. A fájdalom szinte feloldódott a reményben, a szégyen a cél előtti tiszteletben. Közelebb, még közelebb! A keze reszketett, de egyetlen cél lebegett a szeme előtt: elérni Őt. Csak egyetlen érintés! És akkor megtörtént: Ujjai hozzáérték Jézus köntösének szegélyéhez.

Abban a pillanatban, abban a törékeny, láthatatlan érintésben valami átáramlott rajta. Nem csupán gyógyulás, hanem béke. A

vérfolyás elállt, a testében lévő fájdalom elpárolgott, mintha sosem létezett volna. De ami még fontosabb volt, hogy a lelkéből is eltűnt a teher, a szégyen, a kirekesztettség évtizedes fogsága. Hirtelen hihetetlen könnyedség szállta meg, mintha egy súlyos köpenyt vetett volna le magáról. A

levegő frissebbnek, a színek élénkebbnek tündek. Ez nem csak gyógyulás volt, hanem újjászülés.

Jézus megállt. A tömeg zsibongása elhalt. „Ki érintett engem?” – kérdezte. A tanítványok értetlenül néztek rá: „Mester, a tömeg nyomakodik körülötted, és mégis kérdezed, ki érintett engem?” De Jézus tudta. Érezte, hogy erő áradt ki belőle. Az asszony remegve lépett elő, térdre borult előtte. A tekintetében már nem a reménytelenség, hanem a hála tükröződött. Elmondta neki az igazságot, az egész történetét, ahogy tizenkét évig szenvedett, és ahogy most, egyetlen érintéssel meggyógyult. Jézus gyengéden nézett rá. A szemében nem ítélet volt, hanem szánalom és szeretet. „Leányom, a te hited megtartott téged; eredj el békességgel, és légy egészséggel a te bajodból!” Abban a pillanatban az asszony tudta, hogy a csoda nem csupán a testében történt. A lelke is meggyógyult. Elfogadott lett, szeretett. Nem volt többé tisztátalan, nem volt többé kirekesztett. Csak egy egyszerű nő, akinek a hite megmentette az életét. És akkor megértette, soha nem késő hinni, soha nem késő remélni, soha nem késő elindulni a gyógyulás felé. Soha nem késő Istenhez fordulni. A békesség bejárta minden sejtjét, és a remény fényesen ragyogott lelkében. Elindult, immár nem görnyedten, hanem felemelt fejjel, egy új élet felé, tudva, hogy az isteni szeretet mindig elérhető, és mindig van remény, bármilyen sötétnek is tűnik a helyzet.

Kiss Sándor (Zakeus)

Lehet(ne) barátságosabban?

Manapság mintha ritkán használnánk a „barátságos” jelzőt, pedig szerintem nagyon kifejező. Jóindulatot, rokonszenvet, szíves baráti érzést mutató” – írja róla az értelmező szótár. Gyerekkoromban valódi érték volt, ha valakire ezt mondták, és mintha barátságosabbak is lettek volna az emberek.

Hogy miért is jutott ez eszembe? Néhány nemrég történt esemény kapcsán, amiből most elmesélek kettőt, kiegészítve egy harmadik, régebbi történettel.

Íme a legfrissebb: A minap a városban kerékpározva, balra óhajtottam fordulni – szándékomat annak rendje és módja szerint a karommal jelezve –, ám egy mögöttem száguldva felbukkanó – csomagszállító kisbusz ezt olyan durva módon hiúsította meg, hogy bizony instant elütött volna, ha én nem húzódok vissza jobbra. Az autó felirata alapján sejtettem, hogy a közeli csomagautomata lesz a soron következő úticélja, így gyorsan odatektertem, és a sofőrt meglepve, mérgesen rákiabáltam: „Normális vagy? Egy hajszál híján elütöttél! Ha nem vagyok ilyen gyors, az autód alá kerültem volna! Akkor aztán annyi lenne a csomagos karrierednek!” A fiatal ember hebegett-habogott, zavarában háromszor is bocsánatot kért. (Most abba nem megyek bele, hogy mennyire ki vannak zsigerelve a futárok, behajszolva az állandó rohanásba és sorozatos sza-

bálytalanságokba, máskülönben nem végeznek a napi feladatokkal.) Ezzel távoztam a helyszínről, egyrészt megkönnyebbülést érezve, amiért kiadhattam a rémületből fakadó bosszúságomat, másrészt remélve, hogy a srác okul majd az esetből. Néhány perc múlva – kicsit lehiggadva – már az motoszkált a fejemben, hogy akár barátságosabban is intézhettem volna a dolgot. Eszembe jutottak nagymamám szavai: „Tudod, kislányom, ő is valakinek a gyereke.” Mindig ezt mondta, amikor valakit cikiztek, bántottak mások vagy éppen mi magunk. Arra gondoltam: ez a fiú itt küzd a csomagokkal a negyven fokos kánikulában (ahogy az én fiam is tette egy jó ideig, cipelve ötvenkilós csomagokat lépcsőkön fel, le), és őerte is biztos izgul az anyukája, hogy szerencsésen hazaérjen, ne érje baleset és ő se okozzon senkinek bajt, ne kapjon hógutát se, szóval eszembe jutott az elmúlt évek minden aggodalma a gyermekemért, és kicsit elszégyelltem magamat. Talán megértette az a fiú, vigasztaltam magamat, hogy „érte” hangoskodtam, nem ellene, és tanul az esetből. Ahogy én is: legközelebb – bár inkább ne legyen ilyen! - barátságosabb eszközökhöz folyamodok. Talán még hatékonyabbak is lesznek, és nagymama is rám kacsint majd onnét fentről...

A másik, kicsit korábbi eset: Egy késő tavaszi délutánon, otthonomban arra lettem figyelmes, hogy folyamatosan ugat a kutyánk. Lopva kinéztem, és egy borosüveggel hadonászó, dühöngő, németül kiabáló, nagydarab részegget láttam a házunk előtt. Úgy tűnt, hogy néhány fiatal – tán ismerősei lehetek – próbálta lecsillapítani, ám eredménytelenül, mire el is mentek, és kihívták a rendőröket. Ők öt-tíz percnyi igazoltatás, pár kérdés után szintén ott hagyták (végül is a részegség nem szabálysértés... Arra, hogy mi lesz vele, ha elalszik a szabadban, raj-

tam kívül – úgy tűnt –, senki sem gondolt (sajnos az utcabeliek közül sem!). Merthogy közben beeseteledett. Emberünk meg tovább ivott, miközben letelepedett a szemközti garázs elé. Hideg éjszákak voltak még akkor, és nem hagyott nyugodni a gondolat, hogy reggelre akár ki is hülhet, meg is halhat (cipő nélkül, zokniban és melegítőben volt!). Mégiscsak valakinek a gyereke ő is – jutottak ismét eszembe mama szavai... Odamenni hozzá viszont nem mertem egyedül, hátha indulatában nekem dobja az üveget (a részegektől gyerekkori rossz emlékek miatt a mai napig rettegek). Felhívtam a fiamat (épp az edzőteremben értem utol őt és a haverját), aki hamarosan meg is érkezett. Szólt a haverjának, hogy maradjon a kocsiban, mondván, „nem fair ketten állni egy elé”. Barátságosan, de határozottan megszólította a földön ülő embert németül (mire nem jó a felsőfokú nyelvvizsga). Kábé az alábbi párbeszéd zajlott közöttük:

„Heló, te mit csinálsz itt, ember?” – „Itt lakom.” – „Tuti, hogy nem, mert én tényleg itt lakom, ám Téged sosem láttalak.” – „De, de, én is itt lakom...”

És ez így ment hosszú percekig... a fickó állította, hogy ő itt lakik a barátnőjénél (én valóban láttam itt már egyszer, de akkor is részeg volt és balhézott). Fel-felállt, és keménykedni próbált (volt vagy

130 kg, és bizony volt ereje még ittasan is), de a fiam – noha korban egy teljes generáció választotta el őket – mindvégig nyugodtan, ám határozottan háritotta ezeket a próbálkozásait. Hosszas huzavona után elkérte a telefonját, és azon felhívta az állítólagos – velünk szemben lakó – barátnőjét. Ő közölte, hogy valóban itt aludt nála a fickó, de – a pia miatt – kitette a szűrét, és menjen emberünk, ahova akar. Annyit megértett a hölgy, hogy Andy barátunk (mert hogy így hívták) akár ki is hülhet reggelre, és hajlandó volt felhívni a szüleit (ismerte őket), jöjjenek érte. Ez ugyan viccesnek tűnt, lévén az ember vagy ötven éves, de akadnak ugye örök gyerekek... Nos, másfél-két óra elteltével begurult a kis utcánkba egy több tízmillió Mercivel a 80-as éveiben járó, tiszteletben megőszült, erősen pironkodó osztrák szülőpár, kiegészülve egy hasonló korú nagynénivel. Igen ám, de Andy nem akart velük hazamenni, helyette egyre csak azt hajtogatta, hogy „A barátommal akarok maradni!”, a fiamra mutogatva. És akkor „leesett” nekem: akármennyire részeg és agresszív is volt, az „átment” neki, hogy ez a fiatal, barátságos srác jót akar neki, hisz végig türelmesen, emberségesen beszélt vele. Nagyon nehezen tuszkoltuk be az autóba, hisz ő a „barátjával” akart maradni... (Vicces volt, hogy a néni tolatni nem tudott, így megkértem, engedje át a volánt a fiamnak az utcából való kitolatas erejéig. A srác ügyse vezetett még ilyen értékes autót...) A történet margójára tartozik, hogy egy-két héttel később az akkorra már „volt” barátnő egy óriási doboz bonbonnal és egy köszönő képeslappal kopogtatta át, amit a még mindig pironkodó szülők „barátságuk” és hálájuk jeléül küldtek.

A harmadik eset sok-sok évvel ezelőtt történt, amikor fent említett gyermekem még csak pár éves volt. Nem voltam elég körültekintő, és hirtelen léptem le a zeb-rára, mire felbukkant egy autó. Na – gondoltam – mindjárt leordítja a fejemet a sofőr, és milyen kellemetlen lesz, hogy elmond majd a kisfiam előtt mindenféle hülye libának... Nos, le is húzta az ablakot, ám szitkozódó szavak helyett mosolyogva csak ennyit mondott: „Fiatalasszony, inkább az ura alá kerüljön, mint aláam...” Kellett pár másodperc, hogy felengedjek, és elnevessem magamat, annyira nem számítottam erre a barátságos, humoros reakcióra. Nos – mindezek után – azt hiszem, kijelenthetjük, hogy a címben szereplő kérdésre a válasz: IGEN, LEHET. Csak rajtunk múlik.

Kati

Októberi szókereső

A megfejtés megtalálható a Szent Jobb Lator jelen számában, aki *figyelmesen* olvassa, könnyen megtalálhatja! 🧐

1.		1. Ismert kirándulóhely a Bükkben
2.		2. Ragozható alapszófaj
3.		3. Nem mostanában
4.		4. A valóság félreismerése
5.		5. Vuk szerint a kacsa
6.		6. Nyughatatlan
7.		7. El nem engedő
8.		8. Komolytalan, könnyelmű
9.		9. Fejünk része
10.		10. Élt az asztalra helyez
11.		11. Eufórikus állapot
12.		12. Látható helyen

Áldozat embertársainkért

Az életben gyakran fordul elő az, hogy valamilyen áldozatot kell hoznunk. Nem mindig önmagunk miatt, sokkal inkább embertársaink megsegítése érdekében!

Ez így jól is hangzik, de felmerül a nagy kérdés: képesek vagyunk-e áldozatvállalásra másokért?

Az eddigi életem során sajnos nagyon kevés olyan emberrel találkoztam, aki ezt meg tudja tenni. Ez alól kivételek a „piros ruhás angyalok”, akik egész életükben önként vállalnak áldozatot, feltétel nélkül, mindezt a rászoruló megsegítése érdekében.

Ez szomorúsággal tölt el, mert emiatt jobban látom, hogy a sátán milyen sok embert tart az uralma alatt, látom, hogyan toborozza sergét a Mennyei Atya és angyalai ellen. De most elmesélek nektek egy igen komoly, igaz történetet, melyből kiderül, hogy ki tudott vállalni áldozatot és ki nem!

2010.07.16-án megszületett az első leánygyermekem. Születése után besárgult, és sajnos úgy is maradt, nem múlt el a sárgaság. 6 hetes korában fel kellett vinnem őt Budapestre, a Heim Pál gyermek-klinikára vizsgálatokra, mert az otthoni orvosok tehetetlenül álltak

a helyzet előtt. Nem rendelkeztem autóval, jogosítványom sem volt, így segísre szorultam, hogy ne vonattal kelljen a hathetes babával utaznom. Olyan ember jött a segítségemre, akivel hosszú évek óta nem beszéltem. Ráadásul ő kérésset meg, és ő maga ajánlotta fel önzetlenül, hogy autóval elvisz minket a kórházba. Ez az ember az édesapám volt.

A klinikán a hosszú vizsgálatok

után fény derült arra, mi a kislányom betegsége. Epevezeték-elzáródása volt, amivel ott meg is műtötték. Azt reméltük, ezután már rendben lesz minden.

De az ördög sosem alszik, akkor sem tette. Kiderült, hogy semmi sem volt rendben a lányommal.

A műtét után kiderült, hogy a kicsi mája annyira roncsolódott, hogy azonnali transzplantációs műtétre van szüksége.

Külföldre kellett kijutunk, egy erre szakosodott klinikára, ahol elvégezhetik a műtétet. A közvetlen családomból mindenkitől csak az elutasítást kaptam. Sem anyagi, sem lelki támogatás nem jött tőlük, pedig leginkább ez utóbbira lett volna szükségem. Fel kellett égetnem a családommal minden kapcsolatot, a munkahelyemet is elveszítettem. De mindezt gondolkodás és mindenféle szívfájdalom nélkül tettem meg, és azért, hogy a kislányom élhessen. Mindez megérte, hiszen végül megmentettük az életét, igaz, nagy nehézségek árán! Farkasszemet kellett nézmem magával az ördöggel, de ugyanezt újra megtenném, minden rászoruló embertársamért!

Erről még nagyon sokat tudnék írni, de talán majd egy másik alkalommal. Amit megtanultam, hogy legyünk képesek áldozatokat vállalni, ne magunkért, hanem első sorban a rászorulókéért! Isten áldásával!

Red Fox

			2					
	6			4		3	9	
	7						6	1
		2	7					
	3					5	2	
		8			9	4		
7					5			6
								4
	8		6			7		

	2		1	3		5	6	
	4							
						8		
1			8	4			9	
8		6					7	
7			3				8	
4		1	2	8				
					6	3		7

Kívánság

Egy férfi bemegy egy struccal az oldalán az étterembe. Megnézi az étlapot, majd kikéri a legdrágább ételeket és italokat maguknak. A vacsora után, amikor a pincér odaviszi a szálát, a fickó előveszi a forintra pontos összeget a zsebéből, és távozik a struccal együtt. Ez így megy több napon keresztül, és a pincér oldalát már nagyon fúrja a kíváncsiság, ezért megkérdezi a fickót: - Uram, hogy csinálja, hogy önnek mindig a számla pontos összege van a zsebében? – Nos, nemrég takarítottam a padlásomon, és találtam egy régi lámpást. Megdörzsöltem, és kijött belőle egy dzsinn, aki azt mondta, hogy lehet két kívánságom. Először azt kívántam, hogy ha bármiért is fizetnem kell az életben, mindig legyen a pontos összeg a zsebemben. – Hmmm, ez aztán igazán cseles! Így bármit megvehet, és mégsem fogy el soha a pénze. Na és a struccal mi a helyzet? – Hát a második kívánságom az egy magas pipi volt, hosszú, fészes combokkal...

És aki már ismeri a történetet...

Az öreg székely sétál a falu határában. Arra jár egy turista, és megszólítja: - Adjon Isten, bátya! Harap a kutyája? – Nem harap az. – válaszolja az öreg. A turista odahajol az öreg mellett álló kiskutyához, hogy megsimogassa, de az hirtelen megharapja a kezét. - Hát nem azt mondta, hogy nem harap?! – Hát az enyém nem is, de ez itt, nem tudom, hogy kié...

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1325 Budapest, Pf. 391.
mecseshp@gmail.com
mecsesh.vaciegyszegye.hu
ISSN 3058-1168 (Nyomtatott)
ISSN 3058-1850 (Online)

Újságunk készítésében fogvatartottak, szabadultak, civil missziósok, papok és lelkészek egyaránt közreműködtek. A fogvatartotti írásokat minden esetben a BVOP kommunikációs főosztály sajtóengedélyével tesszük közzé.